

IV. rész

Az Erő Diadala

1. fejezet

Számjáték II

A Nemezis lángoló roncsai megannyi kékesen izzó szikra heves cikázásának közepette sodródtak némán az űr vérfagyasztó hidegében. Az összes közül egyedül a hátsó rész maradt egyben, ahol jelenleg hőseink is tartózkodtak, s melyen a holt óriás hatalmas hangára is húzódott, mely most különös módon nem az ottrekedtek előnyére, sokkal inkább túlélési esélyeik rontására szolgált.

Hiszen most már nem voltak egyedül.

Megannyi köztársasági csillaghajó, cirkálók és vadászgépek köröztek a kicsiny, de néhol hatalmas acéldarabok rengetege körül, miközben számos csapatszallító sietett a hangárba, s a megannyi kullancshajó sáska módjára lepte el a haldoklókkal és sebesültekkel teli fedélzetet. De ez senkit sem érdekelt a soraikból, hatalmas kétségbeesés járta át most a közkatonák, parancsnokok és admirálisok sorait egyaránt.

A hajóra küldöttek elméjét pedig csak egyetlen parancs, egyetlen kétségbeesett döntés érthetetlen következménye járta át, miszerint nem maradhatnak túlélők. Mindent és mindenkit semlegesíteni kell a Nemezis fedélzetén, legyen az Sith, klón, droid, vagy akár egy elfogott Jedi, kinek koránt sem biztosak vélekedésében és szívének hovatartozásában. A támadás alatt pedig a sok száz kereszt szárnyú, valamint cirkáló gondoskodik arról, hogy senki sem élhesse túl a mézárást, senki se oldhasson kereket a mind hevesebben dúló harcok alatt.

Mostanra már bátor katonák ezrei érkeztek a fedélzetre, s már annak közel negyedét megkaparintották a mindent elsöprő túlerejüknek köszönhetően, hiszen a Nemezis büszke legénységének jelentő része az életét vesztette a robbanás pillanatában, és a túlélők nagy része is súlyosan megsérült. Alig néhány száz harcképes rohamosztagos maradt. Ennek és a főreaktor nagy erejű robbanásakor azonnal beállt áramkimaradásnak – mégis mi más látná el árammal a félbe tört hajótestet? – köszönhetően Rea érkezettnek látta az időt.

S mikor kidugta fejét a haldokló hajó valószínűsíthetően már örökre működésképtelen cellájából, teljes mértékben megbizonyosodhatott róla, hogy nem csak az őt őrző két szem klón halt szörnyet az iszonyatos erejű lökéshullámnak köszönhetően, hanem mindenki más is, ki cellája környékén tartózkodott, tehát szabad útja nyílt a sötét, mindössze a vészvilágítás halovány fényei által megvilágított, füsttel teli folyosók felé. S ez különös meglepetésként érte, melyben az volt a legendkívülibb, hogy meglepődött rajta egyáltalán.

Mikor maga is csak az Erőben lakozó képességeinek köszönhette életét, melyekre Naala mester oly nagy hangsúlyt fektetett, mindig is azt mondta, „*Most jól figyelj, egyszer ezen múlik majd életed.*” s teljességgel igaza is volt ebben. A folyosóra érve azonban más látvány, merőben más érzés fogta el, mely hamar elhatalmasodott felette, gátat szabva fiatal elméje gondolatmenetének. Mintha mások is tartózkodtak volna a félhomályban, még itt bolyongtak volna a néhol a felismerhetetlenségig összezúzott rohamosztagosok lelkei az Erő mind hevesebben háborgása közepette, melyet az ifjúhölgy méltán felismert.

Érezte a mindent átjáró, misztikus lételem néma kiáltásait, a birodalmi és a köztársasági katonák halálsikolyait egyaránt. Még folytak a harcok, elkeseredett csata dúlt most körülötte, ehhez nem kellett látnia a hevesen cikázó lézernyalábokat, vagy hallani azok eldördülését. Tisztán lebegett előtte, akár csak a megannyi erőhasználó keltette zavar, ki most a fedélzeten tartózkodott, Sith és Jedi egyaránt. Odar ugyanis nem csak Drakát küldte a Nemezisre, hanem az összes rendelkezésére álló lovat és mestert egyaránt a nyakukba zúdította.

Mindenkit, éppen csak őt magát nem.

Azonban annyira háborgott most az Erő, oly vérfagyasztóak voltak most sikolyai, hogy képtelen volt meghatározni bármelyikük jelenlétét is vagy pusztán közelségükről is tudomást szerezni. S fegyvere nem lévén, csak reménykedett abban, hogy ha eljön egy pillanat egy Jedit, s nem egy Sithet fog megpillantani, ki azon nyomban kioltaná életét. Azonban nem is sejtette, hogy milyen közel is jár már ezen kósza másodperchez.

Ugyanis az egyik keskeny, remélhetőleg a hangár felé vezető folyosó felé irányozva tekintetét egy férfin akadt meg pillantása. Kinek ereje szinte átjárta a helyiséget, kibontott fényszabályjának zöldesen izzó pengéjén és barnás színű öltözetén egyértelműen látszott, hogy a „jó oldal” követe. A lány nem is habozott felé venni az irányt.

- Hála az égnek, már azt hittem, hogy... – azonban a harmincas évei elején járó lovag egyáltalán nem tűnt valami szívélyesnek, s ez több volt annál, mintha csak rossz passzban lett volna valaki. Rea nem tudta, hogy ki volt ő és mit tett az elmúlt hónapokban, nem is érthette, hogy a Jedi most miért emelte felé kardját és miért érezte elméjében, hogy ártani akar neki, mintsem megmenteni. Nem is tűnődhetett rajta, azonnal futásnak kellett erednie.

Kis termete azonban most a hátráltatója volt, mintsem segítője. Bármilyen sebesen is záporoztak léptei a kietlen folyosókon a Jedi ráduplázott ütemükre. Hiszen nem csak a lábai voltak hosszabbak, hanem edzettebb is volt a fiatal lánynál és még az Erőt is behatóbban ismerte, ezért nem volt csoda, hogy alig félpercnyi hajszát követően utolérte. Rea azon nyomban lebukott, nehogy kettészelhessen a zöldesen izzó penge, majd befordult a balra eső folyosón, hogy némi időt nyerhessen. De már túl késő volt.

A lovag ugyanis már elég közel volt hozzá, hogy elgáncsolhassa, jobb lábával keresztezve a fiatal togruta lábfejét, aki azonnal a fémes padlóra esett. A lány tudta, hogy nem kelhet fel és szaladhat tovább időben, éppen ezért a hátára fordulva próbált meg elég távol vonszolni magát ellenfelétől, aki fölényes léptekkel eredt utána, melyek okát ő nem igazán értette. Legalábbis addig a pillanatig, amikor is háta a folyosó végén elhelyezkedő, tömör falhoz nem ütközött. Zsákutcába fordult az imént, ahonnan már nincs menekvés.

S ezzel bizonyára a Jedi is tisztában volt, látszott rajta, hogy nem karja elsietni az egészet. Rea látta az arcán az elégedettséget, diadalittassága csak úgy sugárzott testtartásából, s ahogyan a magasba emelte fénykardját, hogy kiolthassa a lány életét. Aki hiába figyelte most az Erő minden apró rezgését, sehogyan sem lelt útmutatást azokban.

- De... egy oldalon állunk... Jedi vagyok! Akárcsak te – próbált kiutat lelteni félelmében, hátha a lovag csak tévedett, összekeverte valakivel. A kósza remény még most, élte tán utolsó pillanatában sem akaródzott elillanni, hevesen lobogott még lelkében.

- Nem Traya, már közel sem állunk egy oldalon...

- Most! – súgta oda Cade a mellette szorosan az asztal mögött lapuló Nevilnek, valamint a szerte sorakozó rohamosztagosoknak. Szerencsájukra épp az étkezdeben voltak a robbanás pillanatában, s csak kevesen repültek akkorát, hogy a tágas helyiség falának vágódhassanak. Azonban hiába próbálták elverekedni magukat az ifjú togruta zárkájához, akkorra már mindenütt hemzsegték a köztársaságiak, kik egészen idáig követték őket.

A számos fedezék oltalmának és a szűk bejáratokra való ideális rálátásnak köszönhetően a helyiség legvédehetőbb pontjai közé tartozott, ezért is húzódtak vissza egészen idáig, itt lesz a legtöbb esélyük leszámolni a most ide özönlő köztársaságiakkal. Akik mit sem sejtve fésülték át a helyiséget, magatehetetlenül heverő sebesültek után kutatva, hogy a parancs értelmében olthassák ki az életüket. Mely igen kegyetlen dolog ugyan, de ilyen a háború.

Az alig féltucatnyi sorkatona pedig alaposan meglepődött a hirtelen, a már szándékosan felborított asztalok mögül előugró, háromszoros túlerőnek örvendő rohamosztagosok láttán, kik nem haboztak elsütni sugárvetőiket. A vörösesen izzó lézernyalábok pedig másodpercek alatt elintézték a készületlenül ért harcosokat, könnyű diadal volt ez.

- Egy-null a Birodalomnak! – jelentette ki Cade fölényesen, elvégre senki sem sérült meg soraikból. Ha ez így megy tovább, akármeddig ki tudnak majd tartani és idő közben egész jól fognak szórakozni. Legalábbis elméletben.

- Mindenki húzódjon szorosan az asztalok mögé és tartson célra – törte meg Nevil a meglehetősen rövid életű ünneplést. – Jön a második menet! – s amint ezt végigmondta már özönlöni is kezdtek a katonák, másodpercek alatt rendezték soraikat. S ugyan sokukat már a

belépése pillanatában agyonlőtték, a túlerejüknek köszönhetően – hisz valószínűleg tucatjával gyülekeztek odaát – mindig akadt az elhullottak helyébe valaki, aki ha csak egy pár lépéssel tovább is, de beljebb törhetett. És még Nevil halálpontos fejlövésai sem tudtak gátat szabni a ténynek, hogy alig pár másodperc után már nem csak ahhoz járt elég közel ellenfeleiknek nyüzsgő áradata, hogy rájuk zúdíthassák lézereik pusztító áradatát.

Hanem, hogy felül is kerekedhessenek.

S az egyre csak hulló birodalmi katonák haláltusájának láttán hamar fordultak a dolgok a két rohamosztagos fejében. Nem a győzelem, vagy az ellenfél feltartása, hanem a puszta túlélés vált elsődleges céljukká. Hamar az egyik, egyedülként üresen maradt kijárat felé vették az irányt a még megmaradt két szem klónnal egyetemben, amint egyértelművé vált, hogy itt nem nyerhetnek, azonban csupán hárman jutottak ki a helyiségből.

A szürke, szintén félhomályban úszó folyosóra érkeve azonban nyilvánvalóvá vált az ok, amiért üresen maradt az étkezde ezen bejárata. Ugyanis most maga Tia'ra Snel mester állt előttük, zöldesen izzó fényszabljáját tartva kezében, két köztársasági katonával az oldalán, melyek habozás nélkül tüzet nyitottak hármasukra. S a Nevil és Cade közt álló klónt hamar mellkason is találták, azonban ők ketten már koránt sem adták magukat ily könnyedén.

Cade azonnal félre ugrott a felé záporozó vörös lézernyalábok elől, miközben mind hevesebben tüzelt az előtte álló Jedire, ki könnyedén háritotta lövéseit, miközben Nevil két halálpontos lövéssel oltotta ki a köztársasági katonák életét. Azonban a középkorú togruta nő már minden bizonnyal túl nagy falatnak ígérkezett, mindkettejük számára.

- Menj! – kiáltotta oda Nevil a társának. – Addig feltartom! – úgy tűnik eljött a pillanat, melyet, ha nem is várt ugyan, de mindig is remélte, hogy hasonlóképp jön majd. Egy jó barátja életét meheti meg önfeláldozásával, valódi értelmet adva annak. Azonban a sors ismételten keresztülhúzza a már szinte ambiciózusan szőtt számításait.

Ugyanis a rohamosztagos nem mozdult, képtelen volt csak úgy hátrahagyni bajtársát. Ehelyett mind hevesebb tüzelésbe kezdett sugárvetőjével, melynek lövedékei egyenesen a nő felé záporoztak, aki könnyedén a szeme közé pattinthatna volna azokat, de nem tette, legalábbis nem gyilkos szándékkal. Csupán harcképtelenné akarta tenni a férfit azáltal, hogy a hasi részére pattintja valamely lövését, mely jócskán feljebb ment a kelleténél.

- Neee! – kiáltotta Nevil, ahogyan tehetetlenül nézte a Cade mellkasába csapódó lézernyalábot, mely látszólag szinte azonnal kioltotta a férfi életét, melyet ugyan már nem tudott megmenteni, de még mindig megbosszulhatta azt. Ő sokkal jobban lőtt társánál, s taktikusan a lehető legvalószínűtlenebb, legnehezebben védhető helyekre irányozta lövéseit, melyeket még Tia'ra, a tapasztalt Jedi mester is csak alig tudott háritani.

Nem, hogy visszapattintani.

Éppen ezért nem volt választása, mindenképpen ki kellett oltania a férfi életét, ha nem akarja, hogy az egyik lövés a sajátját követelje. S ha nehéz szívvel is, de sebes rohanásba kezdett, éles szögben tartva fényszabljáját, hogy a lehető leggyorsabban szelhesse őt ketté. Viszont nem számolt a ténnyel, hogy ekkorra már csak ketten maradtak, az étkezdében lévő köztársaságiak nem voltak bolondok, hogy utána menjenek, egyenesen a keresztűzbe rohanva. Ami egyet jelentett azzal, hogy bármit is tesz most Nevil: nem lesz szemtanú.

Tia'ra pedig döbbenet bámulta, ahogyan a rohamosztagos egy laza kézmozdulattal az útjára indított egy erőlkést, amely könnyű szerrel vágta a folyosó másik végéhez a már levegőben lévő testét, hiszen már épp rávetődni készült ellenfelére. Szerencsére nem vesztette el az eszméletét, viszont ekkor újabb meglepetés érte. Ugyanis Nevil ekkor a földre hajította sisakját, többé nem volt már szüksége rá, majd egy fénykardot rántott elő a vértéjnek eddig rejtve maradt zugából, melyből minden bizonnyal kivágta a bélést, hogy beleférhessen.

- Nézzük, hogy boldogulsz a saját fajtáddal! – jelentette ki dacosan, felé irányozva barnás szemeinek haraggal teli pillantását, mely mégsem izzott fel gyűlöletétől, ahogyan éles vágásokkal tarkított arcán sem látszottak a gonoszság jelei. Hiszen ő sosem volt Sith.

Viszont testtartásából és lépteinek zöreijéből, szemeinek puszta tekintetéből sugárzott, hogy ha egykor a „jófiúk” sorai közt szolgált is ugyan, azok az idők már rég elmúltak. A tény pedig, hogy csak eddig várt igazi mivoltának felfedésével méltán tanúskodott arról, hogy eddig senki sem tudta, hogy kicsoda, vagy micsoda valójában. Egészen mostanáig.

Tia'ra hamar felpattant a fémes, sima felületű padlóról, majd kardját maga elé tartva, védelmi állásba helyezkedve várta ellenfele reakcióját, miközben elméjével egyre csak kutatta az Erőt, hogy felbecsülhesse a „rohamosztagos” erejét. A tény pedig, hogy ilyen könnyedén hátralökte és mindaddig tökéletesen tudta palástolni kilétét méltán tanúskodott ezen lépés szükségességéről. Nevil magabiztossága pedig csakhamar sugallni látszott a felállást.

- Hívd csak a talpnyalóidat, Jedi! Velük is szívesen elbeszélgetek – azonban a nő esze ágában sem volt ilyet tenni, nem hív segítséget, még ha az éltebe kerül is. Ő még azon kevesek közé tartozik, akik a háború és a sorozatos vereségek keltette kétségbeesés hatására sem hajlandó feladni az elveit, hátrahagyni a becsületét. S most kezeinek két könnyed mozdulatával zárta le a folyosót övező ajtókat, miközben felkészült az előtte állókra.

- Egy az egy ellen, Dex. S innen csak az egyikünk megy ki, élve...

- Most vége a hazugságaidnak Sith... – közölte a Jedi Rea felé fordítva szemeinek haragos pillantását, ahogyan felkészült a végzetes csapásra, majd éles szögben csapott le, s kardja sebesen szelte az áporodott levegőt a védtelen lány felé, aki nem akarta végignézni halálát, inkább lehunyta kékesen ragyogó szemeit. S már azon csak a jellegzetes hangra lett figyelmes, mikor friss húsba váj egy fénykard hevesen izzó pengéje.

Azonban semmit sem érzett, mintha meg sem történt volna.

Felnyitva szemeit pedig nem várt kép fogadta a riadt tekintetét, vér csorgott most a lovag szájából, aki haláltusája közepette kiejtette kardját jobb kezéből, mely ártalmatlanul gördült a talajra, miközben a mögötte álló szerzet deaktiválta a Jedi mellkasát felnyársaló pengét, kinek teste élettelenül borult a talajra az igen rövid haláltusáját követően.

- Jól vagy? – hangzott a kérdés az idegen szájából, kinek arca nem látszott a félhomályban, de egyértelműen látszott, hogy a sötét oldal szolgája. De mégsem ártó szándékkal érkezett, a Jedivel ellentétben. S ez még inkább gondolkodó ejtette a lányt, miközben felegyenesedett. *Hogy lehet az, hogy épp a sajátjai próbálják megölni és ellenségei akarják megmenteni?*

- Köszönöm – felelte a fiatal togruta, enyhén lehajtva fejét, miközben egy vöröses bőrű twi'lek rajzolódott ki előtte, akit első látásra úgy 25-30 év körülire tippelt, s szemeiben mind hevesebben lobogott gyűlöletének sárgás tüze. Azonban mégsem akarta bántani, sőt, inkább kedvesen fordult felé, miközben a kezébe nyomta a már holt Jedi fényszablyáját.

- Erre még szükséged lesz – közölte szelíden, ekkor azonban félbe szakította a köztársasági bakancsok dübörgése, ahogyan tucatjával masíroztak keresztül-kasul az őket övező folyosók sokaságán. – Ki kell jutnunk innen! – csattant fel hirtelen támadó idegességében, miközben felnyitotta az egyik, történetesen épp felettük húzódó szellőzőnyílást és a puszta pillantásaival próbálta a lány tudtára adni, hogy neki kell előre mennie, miközben jómaga hátvéd marad.

Reában pedig hamar tudatosult, hogy az egyetlen esélye, ha elfogadja a sith segítségét, máskülönben a sajátjai áldozatává válik. Már ha azoknak nevezheti őket egyáltalán az alig fél perce történeteket követően. Elvégre úgy vált a Jedi Rend kítaszítottjává, hogy semmit sem vétett ellene, egyszerűen száműzték a saját önös érdekeikből, elárulták őt. Márpedig mit tehet valaki egy ilyen helyzetben, mint a másik oldalt követni a félreértések tisztázásáig?

Aleya megvárta, amíg a lány bemászik, majd 2-3 köztársasági elintézés után követte őt, semmiképp sem akarta, hogy meghaljon. Hiszen most már nyilvánvaló, hogy innen sosem jutnak ki Travis nélkül. Csak neki van meg az ereje hozzá, hogy ilyen sok ellenséges katonán,

lovagon és mesteren verekedje át magát. Viszont őt azonnal megölné, ha csak lehetősége nyílna rá, hacsak nem tesz valamit, amivel kiegyenlítheti a számlát.

És Rea megmentése pontosan ilyen dolog volt.

S ugyan már első ránézésre tudatosult benne, hogy ez nem az a fiatal lány, akivel a Dalen megölését övező napon találkozott – tisztán látszott elméjében a tisztaság, lelkének jó oldala, a másik Reával ellentétben, kit már igen csak megkönyékezett az Erő sötét oldala legutolsó találkozásuk pillanatában. – És még csak nem is sejtette, kit próbál most megmenteni, abban teljesen biztos volt, hogy a Sith sötét nagyura nagyon nem örülne az ismételt halálának.

Eközben Odar mester némán figyelte a csillagok áradatát, megannyi kétellyel és oly sok aggodalommal szívében. Csak remélhette, hogy emberei időben megölik Travist, még mielőtt túl késő lenne. Ugyanis nem volt véletlen, hogy minden áron meg akar bizonyosodni a Sith haláláról. Éppenséggel ezen állt vagy bukott, minden.

- Uram, ellenséges... – fordította felé egyik tisztje szemeinek döbrent pillantását, s az úr hidegét keresztülszelő megannyi csillaghajó nem csak félbe szakította mondanóját, hanem el is állította a lélegzetét. Most nem néhány kósza cirkáló, vagy mentőhajó lépett ki a tágas hipertérből, mint azt korábban hitte, de még csak nem is egy tucatnyi.

Megannyi korvett fregatt és legalább ötvennyolc csillagromboló tört most elő a kozmosz végtelenéből, s mind három gigászi méretű, Executor osztályú szupercsillagromboló körül tanyázott, melyek egy percre sem haboztak a tüzeléssel, miközben hatalmas hajótestükkel állták el a köztársasági cirkálók rálátását a Nemezis roncsaira. A hevesen záporozó, zöldesen izzó lézernyalábok közepette pedig sok ezer TIE vadászgép indult útjára.

Melyek szinte egy szempillantás alatt kergették szét a halott óriás körül hangákként nyüzsgő kereszt szárnyú vadászgépeket, miközben több száz fregatt vett fel védelmi alakzatot Travis egykori zászlóshajója körül, hogy egy kósza bombázó se tudjon a közelébe férközni mialatt a rombolókról érkező csapatszállítók és átszállóhajók csapatai megkísérlik a hajótest hátsó részének visszafoglalását. Melyre igen sok esélyük van, a számokat tekintve.

Ezalatt megkezdődött a roncsokért vívott ádáz küzdelem, melyben a három titán a puszta elhelyezkedésének köszönhetően leginkább csak golyófogóként szolgálhatott, viszont még így is 55 romboló volt 27 köztársasági cirkáló ellen, nem kétséges a végeredmény. Ezzel Odar is tisztában volt, de már semmit sem tehetett a mediadora felé egyre záporozó lövedékek sokaságának figyelését leszámítva, melyek hatalmas erővel rázták meg az irdatlan erejű tüzet minden állásából elszántan viszonzó legénység bárkáját.

- Visszavonuljunk, uram? – kérdezte az admirális első tisztje, a Jedi azonban csak némán rázta a fejét. – De nincs interdicator a közelben, bármikor elmehetnénk.

- Dehogy nincs – vágta rá elkeseredettséggel szívében, miközben az első köztársasági cirkáló elhárító pajzsa már meg is adta magát, mely MC80a osztály képviselte. – Ránézésre is legalább hármat látok, de csak akkor kapcsolják be a zavarómezőt, ha már feltöltöttük a hajtóműveinket, hogy nagyobb szólnak a műsor.

- Akkor... – felelte a tiszt elképedve, mély szomorúsággal szívében. Pedig olyan könnyű, sőt, tán még élvezettel teli napnak is kínálkozott a mai. Erre ez szempillantás alatt egy kilátástalan harccá fajult, a puszta túlélés reményében.

- Harcolunk és meghalunk – felelte Odar, valóra vált félelme. Hiszen ma nem azért támadt ennyi hajóval, mert nyeresre állnak, hanem mert veszítenek, és már valamennyi frontvonal összeomlóban volt, miközben megindította támadását. Tudja, hogy Travis egy szempillantás alatt jött rá tervére, ezzel a vereség szélére taszítva a Köztársaságot. Azonban még van egy mentőötlete. Valami, amellyel ha nehezen is, de még fordíthatnának a helyzeten.

Az egyetlen aprócska gond csak az, hogy a Sith sötét nagyura azon is átlátna, akárcsak a jelenlegin. Éppen ezért nem lenne elég csak elpusztítani a Nemezis roncsát, úgy még nem lehetnének teljesen biztosak halálában, – persze már lehetőségük sincs rá – és nem kezdhet

bele még fel nem fedett tervébe, amíg a legcsekélyebb esély is kínálkozik rá, hogy Travis életben van. Hiszen minden elvesztenek, ha a Birodalom csak megsejtené, mire készülének.

Ekkor heves becsapódások érték a korábban ostrom alá vett cirkáló masszív burkolatát, melyek hatalmas darabokat szaggattak ki belőle, annak ágyúsoraival és bátor legénysége megannyi képviselőjének holttestével egyetemben, kik most vérbe fagyva úsztak az úr hidegében, a megannyi izzó fámadarabbal egyetemben, a mind hevesebben lángoló hajótest felett. A cirkáló pedig még hosszú másodperceken át küzdött, még az utolsó lehetőségében is.

Azonban ez koránt sem bizonyult elegendőnek a zöldesen és vörösesen izzó lézéráradat közepette, ugyanis nem tágitott a robotsztus hajót ostrom alatt tartó rombolók legénysége, egészen a köztársasági cirkáló már elkerülhetetlen pusztulásáig folytatták a tüzelést, melynek nem egy vadászgéppel és fregattal végeztek lángjai és szerterepülő roncsai. S már most ezen is látszott tisztán körvonalazódott a csata további menete és alakulása.

Eldőlt, mielőtt még elkezdődött volna.

Travist nem volt nehéz megtalálni, nem Aleya számára. Elvégre most már értelme nem volt, hogy a Nagyúr elfedje kiéltét, az erőben lakozó zavar csak úgy sugárzott a hangár közeléből. Nem meglepő módon egyedül próbált meg kereket oldani, viszont az különös volt, hogy még az ifjú togrutáért sem volt hajlandó visszafordulni.

De ez már nem számított, mivel a szellőzőjáratból kimászva újabb meglepetés fogadta őket, a Sith koránt sem volt egyedül a raktérben. Legalábbis az itt sorakozó konténerek sokaságából elnézve – melyek egyikén ők ketten is lapultak – nem igen lehetettek máshol. A tárolók elhelyezkedése pedig tökéletes körülményeke termelt a Jedik számára, hogy egyszerre négyen is, a lehető legváratlanabb szögből ronthassanak Travisra, bár nem lepték meg.

Könnyű szerrel ugrott el előlük, miközben a fálhoz is kente már az egyiküket egy erőlkés segítségével, mely sajnos csak feltartóztatta, mintsem megölte volna az agresszort. Viszont így már csak hármukkal kellett foglalkoznia egyidejűleg, mely épp ideális felállás volt számára, legalábbis, amíg a negyedik össze nem szedi magát.

- Nem kellene segítenünk neki? – suttogta Rea újdonsült segítőjének, miközben a látszólag esélytelen küzdelmet figyelte szemeinek hitetlenkedő pillantásával. Még sosem látott párbajt, csupán Naala mester történetiből emlékezett néhányra, de ott egyenlő volt a felállás.

- Csak hátráltatnánk – vágta rá a twi'lek, miközben már alig várta, hogy láthassa esküdt ellenségeinek haláltusáját. Különb is védenie kell Reát, szóval nem igazán bocsátkozhat harcba senkivel, nehogy veszélybe sodorja a lány életét – ezzel megpecsételve a saját sorsát.

Így csak némán figyelték az ádáz küzdelmet a tároló tetején lapulva, amely csakugyan esélytelen és unfair, ahogy ezt a togruta már korábban is megjósolta. Travis nem győzte kerülgetni a kékesen, zöldesen és lilásan izzó pengéket, miközben a negyedik lovag már csak méterekre járt tőle. Ekkor látta érkezettnek a cselekvés idejét.

S egy erélyes mozdulattal kívánczozott kihasználni a másodpercekkal előre látott pillanatot, amikor is rés nyílt az egyik támadója védelmén, kinek könnyű szerrel hasította le a fejét, mely jókora puffanással hullott a talajra, a holttesttel egyetemben. Viszont ennek köszönhetően a Sith védtelenül maradt, egyszerre két közelgő csapás felől is. Ezért nem maradt más választása, mint felugrani az előtte egymáson tornyosuló konténerek valamelyikére. Azonban már látszott, hogy túl kicsi ívet ír le a levegőben, hogy a legfelsőre érkezhessen, de direkt.

Ugyanis, amint elég magasra ért a levegőben való suhanása közepette, már körül is ölelte a legfelső konténert az Erő láthatatlan huzalaival, majd egy hatalmas rántással zúdította azt a talajon tartózkodó ellenfeleire, miközben jómaga csak centikkel suhant el a természetes objektum felett, amely hatalmas robajjal vágódott a talajnak, miközben a három Jedi elkeseredetten próbált elugrani előle. Azonban csak kettejüknek sikerült, a társukat agyonütötte a konténer.

Viszont a talpon maradt lovak nem tágitottak, és azonnal Travis után vetették magukat, aki már az immáron legfelső konténer tetején állva figyelte, meglehetősen ambiciózus, mégis

szánalmas próbálkozásukat. Arcán pedig széles mosoly mutatkozott, és tekintete sárgásan izzottak fel, ahogyan az egyik kiálló fémdarabhoz vágta az első próbálkozót egy jókora erejű erőlkéssel, amely könnyű szerrel nyársalta fel a Jedít. Így már csak egyetlen ellenfél maradt, kinek a látottak ellenére esze ágában sem volt feladni a harcot.

Bátran rontott rá a konténer tetejére érkezve, de már nem volt ellenfél a Sith sötét nagyura számára. Mindössze néhány heves karcsapásba telt, hogy a férfit kimozdítsa egyensúlyából és kilökhesse lilásan izzó kardját kezei közül, mely a talajra érkezve tűnt tova a tárolók kusza rengetegében. Így már könnyű szerrel végezhetett ellenfelével a barázdált markolatú fénykard tulajdonosa, s annak vörösösen izzó pengéje könnyű szerrel hasította keresztül a jedít.

Ekkorra már Reában is körvonalazódott az utolsó élettelenül a földre boruló lovag láttán, hogy egyszerre volt igaza és tévedett is az imént. Ez valóban egy esélytelen és unfair párbaj volt. Travis legyőzésére már hét tapasztalt mester is kevés lenne, nem hogy négy közönséges lovag. Persze a körülményeket tekintve ez sem váratott magára túl sokáig.

- Mehetünk már? – kérdezte Rea, kíváncsian a twi'lek felé fordítva tekintetét. Elvégre már jó néhány másodperc eltelt az ádáz, bár nem túl kiegyenlített küzdelem óta és még mindig nem mozdultak. Aleya ugyanis jóval behatóbban látta az Erőt, tudta, mi történik az imént.

- Nem... még nincs vége – suttogta halkan, s ekkorra már tisztán kivehetővé váltak a sorra eldőrdülő lövések, a körülményeket tekintve nem volt nehéz kikövetkeztetni a történéseket. Bizonyára egy maroknyi rohamosztagos küzdött egy Jedivel – kinek tisztán érezhető volt jelenléte – és a mögötte népes köztársasági kísérettel, kik egyre csak özönlöttek.

Legalábbis ő ekképp vélekedet, s alaposan meg is lepődött, amikor is Travis leeresztette kardját, majd széles mosollyal az arcán figyelte, ahogyan Draka mester és néhány katonája kétségbeesetten rohant be a helységbe a Nemezis megsegítésére küldött rohamosztagosok heves tűzének kíséretében, egyenesen a Sith karjai közé érkezve.

- Megállj Jedi! – csattant fel fenyegetően, miközben az ő térfeléről is megannyi klón özönlött be a helyiségbe, rövidesen teljességgel körülállva a neutóliait és a még megmaradt embereit. Innen már tisztán látszott, hogy vége van, a számok ismét győzedelmeskedtek.

Hevesen cikáztak a fényszabalyaik hevesen izzó, megannyi fénylő szikrát szóró pengéi a párbajuk közepette. S jóllehet, hogy Dex jóval erősebbnek becsülte magát az ellenfelénél, de koránt sem ez volt a felállás. Hiszen Tia'ra tapasztalt mester volt már, megtanulta, hogy is aknázhatja ki leginkább az erőben lakozó képességeit a férfivel ellentétben. Neki csak igen kevés alkalma nyílt a gyakorlása rejtőzködése közepette.

S némiképp már bánta is, hogy sehogyan sem tudott megfelelő mértékű időt szakítani rá, mivel alig tudta már háritani a togruta szelíd, kecses kardcsapásait, aki tisztán látta, érezte az Erő által kijelölt utat, a megannyi néma sikolyt és utasítást, melyek ritmusára szinte már táncot lejtett, ahogyan a templomban tanították neki annak idején.

Ezekből a tanításokból ugyan Dex is részesült, de rozsdás emlékezetének köszönhetően sehogyan sem tudta ismét felidézni a most életmentő mozdulatsorokat. Viszont azt tudta, már méltán elsajátította társaitól, hogyha baj van, alternatív megoldást kell találni, egy szóval kereket oldani. Azonban az ajtók továbbra is zárva voltak és még csak egy kósza szellőző sem kigyózott a szűk folyosó felett. Egyetlen megoldás maradt, a nyers erő.

Elvégre mégis csak egy nővel vívott, kizárt, hogy fizikai küzdelemben a középkorú togruta győzedelmeskedhessen, éppen ezért most eljött az ideje, hogy teljes erőből sújtsa le rá, izmai minden csepp erejével nekifeszülve a zöldesen izzó pengének, amely csakugyan Tia'ra keblei felé kezdett húzódnival. Pechjére a nő épp tudott egy technikát, mellyel nem csak könnyű szerrel tud jönni a szoros helyzetből, de még Dex karját is idejében le tudná nyesni.

S már épp ezen csavaros mozdulatsor végrehajtására készült, amikor is egy haragos lézernyaláb hasította keresztül a levegőt, majd csapódott a Jedi hátába, ki azon nyomban a földre rogyott a fájdalomtól, de kardját még mindig kezei közt szorongatta. Melyet Dex már

könnyű szerrel rúgott ki onnan, majd Cade felé emelte szemeinek meglepett pillantását. A férfi azonban ekkorra már nem élt, utolsó erejéből indította útjára az ő életét megmentő lövést, melyért már sosem mondhat köszönetet. Minden esetre fejet hajtott a hálája jeléül, még ha ezt a rohamosztagos már sosem tudhatja meg, a kötelességének érezte.

- Tudod, Snel – kezdte mondandóját a földön harcképtelenül fekvő togrutára eresztve szemeinek keserűséggel teli pillantását. – Kettőnk közt sok hasonlóság és különbség van egyaránt. De a legszembetűnőbb az, hogy bár te megöltél volna, én nem teszem – ekkor leeresztette kékesen izzó fénykardját, majd pedig az ajtó kinyitása, fénykardja elrejtése és sisakja gondos felhelyezése után kisétált a helyiségből.

- *Tévedsz Dex, nem tudtam volna megtenni* – felelte volna a nő kínjai közepette, azonban már nem volt ereje kimondani ezen szavakat.

A hangár felé indulva útját akaratlanul is keresztezte a raktér, melyben számos erőhasználó jelenlétét érezte ugyan, de koránt sem annyiét, mint még korábban, harcuk közepette. Sokféle elgondolása és szövevényes teóriája volt arra, hogy mit is talál odabent. De mégis csak meglepődött az elé táruló látványtól. Ugyanis egy középkorú neutóliait pillantott meg szemeivel, akit legalább két tucat rohamosztagos állt körül, miközben hat köztársasági katonát tereltek a helyiség másik végébe. Minden bizonnyal külön terveik voltak velük.

Ugyanis Travis így, szemtől-szemben már könnyedén felismerte Draka arcát, még a Demetreus fedélzetén támadt látomásából: már beazonosíthatta Lizara gyilkosát. Hirtelen arcot kapott gyűlölete, s a Jedi Rend egészéről egy személyre összpontosult bosszúvágya. Azonban túlságosan is régimódi lett volna, ha ő maga oltja ki a Jedi életét, szórakoztatóbbnak véli végignézni, ahogyan több tucatnyi lézerkarabély össztüzében hamvad el az ellenfele.

- Nem tehettem mást – próbált mentegetőzni a neutóliai, de már nem is értette, hogy miért. Hiszen annyiszor látta már ezt a pillanatot álmaiban, oly sok ösvény terelte felé, s késő volt elfogadni sorsát, legalábbis ez ideig. – Nem volt más megoldás!

- Mindig van más megoldás! – förmedt rá Travis indulatai által vezérelve. Eddig is csak nehezen tudott megbirkózni a gyásszal, de most szinte elviselhetetlenné vált, hogy ismételten farkasszemet kellett vele néznie. Nem is értette, hogy miért is elegyedett szóba vele, azonnali agyonlövetezése helyett. Talán a benne lakozó Jedi sóvárgása lett volna a „miért” után?

- És mégis mi? Mit tehettem volna? Lizara a velejéig romlott volt, nem számított neki semmi más, mint a saját élete. Minden és mindenki csak eszköz, tehetetlen báb volt számára. Van fogalmad mi lett volna, ha sikerrel jár? Ha övé lesz az egész galaxis? Nem hagyhattam életben, ezt meg kell értened.

- Ahogy mi sem téged – vágta rá Travis, ezzel lezárva a vitát, mialatt Nevil újfent elvegyült a rohamosztagosok közt, most már újfent biztonságban voltak a titkai.

Hiszen kizárt, hogy Tia'ra elég ideig élhetne ahhoz, hogy tovább adhassa, valószínűleg úgy jár, mint az előtte álló Jedi.

- Nem vagyunk gonoszak, nem mindannyiunk – tette hozzá a neutóliai utolsó szavaként, majd leeresztette kardjának zöldesen izzó pengéjét és elhamvadt a rázúdított lézeráradatban. Travis csak némán állt ez ideig holtteste felett, s egy különös érzés fogta el egy röpké pillanat erejéig. Mintha egy dolog valami volna, s egy újabb venné kezdetét. Azonban nem maradt túl sok ideje tünődni ezen, hiszen a két nőszemély elérkezettnek látta az időt, hogy előbújhasson.

Eleinte csak meredten bámulta őket, mivel nem igazán hitt a szemének. Valahogy képtelen volt megérteni, mit kereshet Aleya a lány mellett és, hogy volt mersze ide merészkedni, amikor a legutóbb még kétségbeesetten próbálták megölni egymást. A kettejük között mind hevesebben kibontakozó feszültséget és indulatokat még Rea is tisztán érezte.

- Megmentette az életemet – nyögte ki végül jó néhány másodperc néma, esélylatolgatással teli csendet követően. A sebhelyes hasú twi'lek pedig helyeslően rábólintott, mintha ez tőle a létező legtermészetesebb dolog lett volna egy ilyen helyzetben. Így már minden összeállt.

- Szóval, megmentettél egy Jedit, hogy megbékíts egy Sithet, és ezáltal próbálj meg kikászálódni a Sluis Vanon történetek felelőssége alól?

- Igen – válaszolta a twi'lek, ezúttal őszintén. Viszont a helyzetből már tisztán látszott, hogy ez koránt sem lesz ilyen egyszerű és valahogy sejtette is, itt ér véget az életének oly sok fájdalommal teli ösvénye. Elvégre, ennél már semmi sem hangozhatna ostobábban. – Nézd, őszintén sajnálom a történeteket. Csak engedj utamra és örökre elmegyek. Ígérem, hogy sosem hallasz majd felőlem – na jó, ez már nem volt teljesen igaz. Örült, hogy Sevalis meghalt.

- Nos, az akarat számít – vágta rá Travis nemes egyszerűséggel, bőven elegen fizettek már Liz haláláért, a megfelelő neutóliaival egyetemben. – Viszont ismerlek, te sosem tűnsz el csak úgy, ha most elengedlek, hamarosan visszajönnél, és aztán ötletnél meg magad.

- Értem... – felelte Aleya szomorúan, a padló felé emelve szemeinek zöldesen fénylő pillantását, most kivételesen a benne lakozó jó hangját követte. De úgy tűnik, hogy csupán ez nem jelent feloldozást minden rossz alól, melyet élete folyamán elkövetett.

- Azonban épp van egy üres hely a másodparancsnoki széken, az a véleményem szerint már elég közel lenne, hogy ne sodord magad a saját pengédbe, és még a az örökös pusztítási mániádat is kiélhesd. Szóval mit szólsz, elfogadod?

Ekkorra már az ádáz csata a végéhez közeledett, rég megtört már a köztársasági flotta alakzata, s hajóik közé gázoltak már a rombolók, megannyi vadászgép és korvett kíséretében, melyek egyre csak cikáztak hordozóik körül az irdatlan erejű lézéráradat közepette.

- Beszakadt a burkolat a D fedélzeten! – hallatszott az egyik tiszt szava, ki Odar felé fordította szemeinek riadt pillantását. – Ránk fordul az egyik csillagromboló!

- Kitérő manőver! – kiáltotta felé az admirális kétségbeesetten.

- Késő! – szólalt fel egy harmadik tiszt is, miközben a kérdéses csillagromboló egyenesen feléjük fordult, rájuk zúdítva turbólézereinek elsöprő erejű áradatát, s a megannyi zöldesen izzó lézernyaláb egyike épp a hidat kapta telibe, azonnal elhamvasztva az ott tartózkodókat, így Odar mester is az életét vesztette a becsapódás pillanatában.

A nagyszabású terv, melyek kiötlésén oly sokat fáradozott és melynek segítségével a Köztársasági flotta végre jó eséllyel megvonatkozhatna a Birodalom elsöprő számbeli fölényétől, vele veszett sírba.

Ezzel a háború eldöntetett...